

จ๊ว

ชื่ออื่น	นุ่นนาง จ๊วแดง (กาญจนบุรี) บักมี (จีน)จ๊วป่ง จ๊วป่งแดง จ๊วบ้าน (กลาง)	
ลักษณะทางพฤกษศาสตร์	ต้น	เป็นไม้ยืนต้นผลัดใบ สูงประมาณ 25 เมตร จะแตกกิ่งก้านสาขาออกตามเรือนยอด เป็น ไม้เนื้ออ่อนลำต้นมีหนามแหลมคมติดอยู่ทั่ว ลำต้น
	ใบ	ใบรวม ประกอบขึ้นจากใบย่อย รูปร่าง แหลมยาวแหลมตรงปลาย 5-7 ใบรวมกัน ยาวประมาณครึ่งถึงหนึ่งฟุตใบย่อยเรียงกัน คล้ายนิ้วมือ
	ดอก	ดอกสีแดง ขนาดใหญ่มีเกสรรวมกันหลาย กระจุกอยู่ในวงล้อมของกลีบทั้ง 5 กลีบรอง ดอกมีสีเขียวมีลักษณะเป็นรูปถ้วยมนแข็ง กลางดอกมีเกสรซ้อนเรียงกันอยู่ 3 ชั้น และ ตามกลีบดอกจะมีขนมันเป็นเงาปกคลุมอยู่ เวลาออกดอกจะทิ้งใบ
	ผล	มีขนาดใหญ่รูปมนรีที่ปลายทั้งสองข้างของ ผลแหลมเมื่อผลอ่อนมีสีเขียว พอแก่จะมีสี น้ำตาล เปลือกแข็งยาวประมาณ 6-8 นิ้ว ภายในผลมีเมล็ด ไข่ เป็นปุยสีขาวและ เมล็ดสีดำมากมาย
การขยายพันธุ์	เพาะเมล็ด	
ฤดูกาลเก็บส่วนขยายพันธุ์	-	
สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเจริญเติบโต	ขึ้นดีในดินทุกชนิดพบตามป่าโปร่งเป็นไม้ต้องการความชื้น การใช้ประโยชน์	
การใช้ประโยชน์	ทางอาหาร	เกสรดอกจ๊วดากแห้งโรยในขนมจีนน้ำเงี้ยว แกงแค
	ทางยา	<u>ดอก</u> ดากแห้งนำมาต้มกับน้ำแก้ท้องร่วง

การใช้ประโยชน์	ทางยา	ใช้ห้ามเลือดแผลที่เป็นฝีหนอง แก้บิดเลือด รากของ <u>ต้นอ่อน</u> นำมาต้มกิน หรือใช้พอก สมานแผลแก้แผลในกระเพาะอาหาร <u>เปลือก</u> บดเป็นผงทำให้เลือดไหลเวียนดี แก้ กระเพาะอาหารอักเสบ แก้ท้องร่วง การใช้ สอยอื่น คนโบราณนิยมนำไปใช้ทำโลงศพ เนื้อไม้ทำเครื่องใช้ เส้นใยของเปลือกทำ เป็นเชือก เส้นใยสีขาวทำเป็นนุ่นยัดหมอน
ฤดูกาลที่ใช้ประโยชน์	เดือน ธันวาคม-กุมภาพันธ์	

กัญจนา คิวิเศษ และคนอื่นๆ. 2542. ผักพื้นบ้านภาคเหนือ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.